

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 9.450

zijnde:

- **hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
- **hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
- **hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening:

verhuur gedurende 42 maanden aan een maandelijkse huurprijs van 225 €

* * * * *

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde ter openbare terechtzittingen :

- de middelen en conclusies van de BURGERLIJKE PARTIJ :

, wonende te , in haar eis tegen de beklaagde , voorgedragen door meester Kris Herman in plaats van meester Joris Van Cauter ter terechtzitting van 27 mei 2007 en door meester Hans Rieder in plaats van meester Joris Van Cauter ter terechtzitting van 10 juni 2008, allen advocaat te 9000 Gent, Recollettenlei 39-40, die haar ter terechtzittingen vertegenwoordigen;

- de vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door mevrouw **Pascale Clauw**, substituut-procureur des Konings, ter terechtzitting van 10 juni 2008;
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door meester Johan De Koekelaere in plaats van meester Wim De Pooter, beiden advocaat te 9700 Oudenaarde, Markt 41;

* * * * *

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

VOORAFGAANDELIJK

1. De beklaagde wordt onder A en B vervolgd voor hetzelfde misdrijf gepleegd over twee op elkaar aansluitende periodes omwille van het onderscheid in strafmaat door de inwerkingtreding van art. 20 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode.

Art. 20 van het decreet van 7 mei 2004 ("houdende wijziging van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 en van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, wat betreft de bestrijding van de leegstand en verkrotting en onbewoonbaarheid van gebouwen en/of woningen", B.S. 5 augustus 2004) heeft alleen de strafmaat gewijzigd. De omschrijving van het misdrijf, zoals omschreven in het op dat ogenblik toepasselijke art. 20, §1, Vlaamse Wooncode, werd niet gewijzigd. Art. 20 van het decreet van 7 mei 2004 heeft wel een tweede bijkomende misdrijfomschrijving ingevoerd (namelijk de verhuring met het oog op bewoning van een onroerend goed dat niet hoofdzakelijk bestemd is voor wonen en die gebreken vertoont die een veiligheids- of gezondheidsrisico inhouden, destijds art. 20, §1, tweede lid, Vlaamse Wooncode) maar daarvoor wordt de beklaagde niet vervolgd.

De ten laste gelegde feiten worden thans, na de inwerkingtreding van het decreet van 7 juli 2006 ("houdende wijziging van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers en van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, wat betreft de versterking van het instrumentarium woonkwaliteitsbewaking", B.S. 5 oktober 2006, inwerkingtreding op 9 september 2007, zie Besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2007, B.S. 30 augustus 2007), nog steeds bestraft door hetzelfde art. 20, §1, eerste lid, Vlaamse Wooncode dat het misdrijf thans omschrijft als volgt: "als verhuurder, eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten van artikel 5, rechtstreeks of via tussenpersoon te hebben verhuurd of ter beschikking te hebben gesteld". In het nieuwe artikel 20, §1, eerste lid, Vlaamse Wooncode wordt ook een nieuwe, zwaardere straf bepaald.

De onder tenlastelegging A vermelde zinsnede "*feit thans strafbaar gesteld door artikel 20 van het Decreet ...*" dient bijgevolg te worden weggelaten. Volledigheidshalve wordt onder de tenlasteleggingen A en B verwezen naar artikel 20, §1, Vlaamse Wooncode zoals het thans van toepassing is na inwerkingtreding van het decreet van 7 juli 2006.

De tenlasteleggingen A en B bevatten voorts een materiële vergissing. Zij worden in die zin verbeterd zoals in het dispositief bepaald.

DE FEITEN EN HUN KWALIFICATIE

2. Op basis van een kwaliteitsonderzoek uitgevoerd op 10 januari 2001, bleek dat de woning te ongeschikt was (65 strafpunten) en onbewoonbaar (omwille van het veiligheids- en gezondheidsrisico). Bij besluiten van 3 april 2001 van de burgemeester van de stad Gent werd de woning ongeschikt en onbewoonbaar verklaard.

De woning wordt sinds 12 oktober 2001 verhuurd aan

De woning is minstens sinds 1 januari 2004 eigendom van . Uit de stukken die de beklagde op de openbare terechtzitting neerlegde, blijkt dat hij de woningen aankocht bij notariële akte verleden op

verklaarde de woning in de loop van 2003 te hebben aangekocht. Hij vernam bij de aankoop dat één van de twee woningen) onbewoonbaar was. Volgens hem had de verkoper beloofd dat hij enkele "kleine dingen" in orde zou brengen. Hijzelf ging nooit de woning binnen tot februari 2007. Nadat hij de woningen had aangekocht en toen hij kennis kreeg van de onbewoonbaarheid, bood hij de woningen opnieuw te koop aan. Begin januari 2007 ondertekende hij een onderhandse verkoopovereenkomst. Toen hij in februari 2007 in woning kwam, ging hij een stut aanbrengen in de keuken en puin ruimen van de schouw. Hij mocht van de toekomstige eigenaar echter geen werken meer uitvoeren omdat de toekomstige eigenaar de woningen volledig zou renoveren.

verklaarde op 20 juni 2007 sinds 2003, 225,00 EUR huur te betalen. Zij heeft in de woning geen gas. Zij verblijft meestal bij een vriendin en gaat enkel nog 's nachts slapen in haar woning. Zij had recent contact opgenomen met de huurdersbond. Zij legde een aangetekende ingebrekestelling van de verhuurder van 10 april 2007 voor (st. 33).

BESPREKING

3. De beklagde vraagt de vrijspraak. Hij betwist verhuurder te zijn. De verhuring was al aangevangen nog voordat hij eigenaar was geworden. Hij poogde de woningen te renoveren maar de aannemer liet hem in de steek. Hij poogde de woning te verkopen maar een eerste overeenkomst ging niet door. Het morele element van het ten laste gelegde misdrijf zou aldus niet bestaan. Bovendien betwist hij dat | er daadwerkelijk zou hebben gewoond. Zij zou de woning alleen hebben gehuurd om er een adres te hebben.

4. De hoedanigheid van verhuurder kan niet worden betwist: De beklagde wist dat hij de woning verhuurde. Hij ontving huur.

• Het moreel element staat vast. Hij wist dat de woning die hij verhuurde, onbewoonbaar was verklaard. Het staat met zoveel woorden in de notariële akte.

Dat de aannemer aan wie hij een bestek vroeg, het liet afweten, is geen rechtvaardiging. Hij had een andere aannemer kunnen aanspreken en bij gebrek aan renovatie had hij de huurovereenkomst moeten beëindigen.

De ten laste gelegde feiten, zoals omschreven in de periode waarin zij werden begaan, vereisen dat de woning als "hoofdverblijfplaats" wordt verhuurd. "Hoofdverblijfplaats" in de zin van art. 20 Vlaamse Wooncode is de woning waar een gezin of een alleenstaande effectief en gewoonlijk verblijft. Het houdt een materieel aspect in (het feitelijk verblijven, effectief bewonen, m.a.w. huisvesting) alsook een intentioneel element (de intentie om op de plaats waar iemand zijn feitelijk verblijf heeft, zijn hoofdverblijf te vestigen) (P. De Smedt, "De woonkwaliteitsregeling in de Vlaamse Wooncode" in P. De Smedt, B. Hubeau, E. Janssens en L. Peeters, *De Vlaamse Wooncode, lokaal woonbeleid en woonkwaliteit*, Brugge, die Keure, 1999, nr. 47, p. 92).

was op het adres ingeschreven als hebbende daar haar hoofdverblijfplaats. Zij was klaarblijkelijk niet veel in haar woning aanwezig (de wooninspectie trof niemand aan op 26 juli, 10 oktober en 16 november 2006, st. 2; volgens het proces-verbaal van 13 april 2007 werd er sinds midden januari 2007 geen bewoning vastgesteld, st. 23). De beklaagde werd wel in december 2006 door de huurster ervan op de hoogte gesteld dat er dranghekkens aan de woning werden geplaatst (st. 27). Zij nam ook uit eigen beweging contact op met de huurdersbond (aangetekende ingebrekestelling van 10 april 2007). Zij verklaarde dat zij overdag meestal elders verblijft en alleen in haar woning gaat slapen. Op grond van die gegevens is het bewezen dat de woning als hoofdverblijfplaats werd verhuurd.

Uit de gegevens van het strafdossier en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is aldus gebleken dat de tenlasteleggingen, zoals hierboven verbeterd, ten aanzien van de beklaagde naar voldoening van recht bewezen zijn.

STRAFTOEMETING

5. De tenlasteleggingen A en B zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde strafbaar opzet, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

De zwaarste straf is deze voor de tenlastelegging B, namelijk een geldboete van 100 tot 10.000 euro. Deze straf is milder dan de straffen die thans door art. 20, §1, eerste lid, Vlaamse Wooncode, op de ten laste gelegde feiten worden gesteld (gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 EUR) zodat de straf ten tijde van het misdrijf moet worden toegepast.

6. De Vlaamse Wooncode beoogt uitvoering te geven aan het fundamenteel recht op menswaardig wonen (art. 4 Wooncode).

Artikel 23 van de Belgische Grondwet bepaalt dat ieder het recht heeft een menswaardig leven te leiden en dat de wet of het decreet daartoe, rekeninghoudend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten waarborgt. Die rechten omvatten o.m. het recht op een behoorlijke huisvesting.

De overheid doet belangrijke inspanningen om dit recht te waarborgen o.m. door sociale huisvesting te organiseren, door minimumkwaliteitseisen voor woningen te bepalen en een wooninspectie op te richten... Aanzienlijke bedragen gemeenschapsgelden worden daartoe geïnvesteerd.

Van degene die huizen verhuurt, mag worden verwacht dat ook hij inspanningen levert en zich minstens aan de opgelegde kwaliteitsnormen houdt. Zo niet wordt het fundamenteel recht op een behoorlijke huisvesting aangetast, komen mogelijk mensenlevens in gevaar (CO-intoxicatie, elektrocutie) en wordt aan de gezondheid van doorgaans maatschappelijk kwetsbare huurders schade toegebracht.

7. De verregaande desinteresse van de beklaagde voor de staat waarin zijn woning verkeerde en voor de woonomstandigheden van zijn huurster, rechtvaardigen een effectieve geldboete. De rechtbank houdt daarbij rekening met het gunstig strafrechtelijk verleden van de beklaagde.

De feiten werden gepleegd voor en na 01.03.2004, datum waarop de wet van 7 februari 2003 in werking is getreden.

De op te leggen geldboete moet derhalve worden verhoogd met 45 decimes.

VERBEURDVERKLARING VAN HET WEDERRECHTELIJK VERMOGENSVOORDEEL

8. Het Openbaar Ministerie vordert de verbeurdverklaring van het wederrechtelijk vermogensvoordeel begroot op 9.450,00 EUR.

Vermits het pand in de gegeven omstandigheden niet mocht worden verhuurd, heeft de beklaagde rechtstreeks uit de bewezen verklaarde misdrijven een vermogensvoordeel gehaald. Dit voordeel werd correct begroot op 9.450,00 EUR.

Dit vermogensvoordeel dient te worden verbeurd verklaard. Het zou maatschappelijk onaanvaardbaar zijn dat de beklaagde enerzijds schuldig wordt bevonden en gestraft, maar anderzijds in het bezit zou worden gelaten van de opbrengst die hij met de misdrijven realiseerde. Het plegen van misdrijven mag niet lonen.

De vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de bewezen verklaarde misdrijven werden verkregen, konden niet in het vermogen van de veroordeelde worden gevonden zodat de geldwaarde ervan moet worden geraamd en de verbeurdverklaring op het daarmee overeenstemmend bedrag betrekking heeft.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

9. De bewezen verklaarde betichtingen A en B de beklaagde ten laste gelegd staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schadelijke gevolgen die door de burgerlijke partij werden geleden.

De beklaagde is alleen en uitsluitend aansprakelijk voor de door deze burgerlijke partij geleden schade en is dan ook ertoe gehouden deze schade integraal te vergoeden.

10. De burgerlijke partij vordert de terugbetaling van 9.450,00 EUR, te vermeerderen met de wettelijke interest vanaf een gemiddelde datum (24 september 2005) en met de gerechtelijke intrest en een schadevergoeding van 1.000,00 EUR wegens verhuis- en herinrichtingskosten.

11. Wat de hoofdsom van 9.450,00 EUR betreft, vordert de burgerlijke partij de toewijzing aan haar van de verbeurd te verklaren wederrechtelijke vermogensvoordelen met toepassing van art. 43bis, derde lid, Strafwetboek.

De verbeurd te verklaren sommen zijn de huurgelden die zij aan de beklaagde betaalde krachtens een verhuring in strijd met de strafwet.

De toewijzing van de verbeurd te verklaren sommen sluit aan op de teruggave zoals bedoeld in art. 44 Strafwetboek. Krachtens die bepaling is de rechtbank ertoe verplicht de teruggave uit te spreken. Sinds lang wordt aangenomen dat de teruggave zich niet alleen beperkt tot het opnieuw ter beschikking stellen aan de eigenaar van voorwerpen die hem ontnomen werden. In de ruime betekenis bestaat de teruggave in elke maatregel die ertoe strekt de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken (zie P.E. Trousse, *Droit pénal*, dl. I.1, in *Les Nouvelles*, Brussel, Larcier, 1956, nr. 1562). In die zin wordt aangenomen dat wanneer een overeenkomst door een misdrijf werd verkregen, deze door het misdrijf verkregen overeenkomst geen effect mag sorteren en dat daartoe de overeenkomst wordt nietigverklaard (R. Van Roye, *Manuel de la partie civile*, 1945, nr. 321, p. 347; C.J. Vanhoudt en W. Calewaert, *Belgisch Strafrecht*, Gent, Story-scientia, 1968, nr. 1866; P.-L. Bodson, *Manuel de droit pénal*, Luik, 1986, 388). Deze nietigverklaring is de civielrechtelijke sanctie van een overeenkomst die niet op rechtsgeldige wijze is tot stand gekomen omdat de overeenkomst werd verkregen door middel van een misdrijf (zoals overeenkomsten verkregen door afpersing, oplichting, ... zie C.J. Vanhoudt en W. Calewaert, *o.c.*, 1023, voetnoot 3). Deze nietigverklaring is een vorm van herstel die ook voor de burgerlijke rechter zou kunnen worden gevorderd en onderscheidt zich als zodanig niet van de nietigheid die de burgerlijke rechter in voorkomend geval uitspreekt. Wel dient de strafrechter ambtshalve over de teruggave te beslissen, ook zonder daartoe strekkende vordering van de benadeelde (zie P.E. Trousse, *o.c.*, nr. 1567-1568).

Een gevolg van deze nietigheid is de teruggave aan de burgerlijke partij van de huurgelden die zij betaalde.

De rechtbank spreekt bijgevolg ambtshalve, met toepassing van artikel 44 Strafwetboek, de nietigverklaring van de huurovereenkomst uit.

De vordering van de burgerlijke partij tot toewijzing van de verbeurd verklaarde zaken is gegrond.

12. De gevorderde interest op de som van 9.450,00 EUR wordt aan de burgerlijke partij bij wijze van schadevergoeding toegekend vanaf de gemiddelde datum bepaald op, zoals gevorderd, 24 september 2005.

13. De burgerlijke partij legt geen bewijs voor van gemaakte verhuis- en herinrichtingskosten. Bij gebrek aan stukken kan deze schade slechts naar billijkheid worden begroot. Er kan worden aangenomen dat de burgerlijke partij enige schade heeft geleden als gevolg van de gedwongen verhuis. De schade wordt naar billijkheid begroot op 100,00 EUR.

14. Aan de burgerlijke partij dient eveneens de rechtsplegingsvergoeding te worden toegekend die, bij gebrek aan verzoek zoals bedoeld in art. 1022, derde lid, Ger.W., dient te worden bepaald op het basisbedrag, namelijk 1.100,00 EUR.

* * * * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935; art. 162, 162bis, 182, 184, 185§1, 189, 190, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering;

art. 3, 38, 40, 41, 44, 45, 65, 100 van het Strafwetboek, alsmede alle artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de dagvaarding;

art. 1, 2 en 3 Wet van 5 maart 1952

art. 28 en 29 Wet 1 augustus 1985; art. 58 K.B. 18 december 1986;

art. 2, 3 en 4 Wet 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);

art. 1, 2 en 3 K.B. 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001);

art. 1382 e.v. Burgerlijk Wetboek;

* * *

DE RECHTBANK, rechtdoende op tegenspraak,

verbetert de dagvaarding in die zin dat de tenlasteleggingen A en B dienen gelezen te worden als volgt :

A. **Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 5, 7, 8, 15, 17, 20 §1 en 114 §1 en 4 van het decreet dd. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (B.S. 19 augustus 1997), als verhuurder of eventuele onderverhuurder een woning, die niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 5, als hoofdverblijfplaats te hebben verhuurd zonder geldig conformiteitsattest, feit thans strafbaar gesteld door artikel 20, §1, eerste lid, van het decreet dd. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode in de versie zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006 houdende wijziging van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers en van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, wat betreft de versterking van het instrumentarium woonkwaliteitsbewaking (B.S. 5 oktober 2006), in casu de woning gelegen te _____, kadastraal gekend onder _____ in eigendom toebehorend aan _____, te hebben verhuurd aan _____**

te _____ in de periode van 01.01.2004 tot 04.08.2004

B. **Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 5, 7, 8, 15, 17, 20 §1 en 114 §1 en 4 van het decreet dd. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (B.S. 19 augustus 1997), als verhuurder of eventuele onderverhuurder een woning, die niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 5, als hoofdverblijfplaats te hebben verhuurd zonder geldig conformiteitsattest, feit thans strafbaar gesteld door artikel 20, §1, eerste lid, van het decreet dd. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode in de versie zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006 houdende wijziging van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers en van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, wat betreft de versterking van het instrumentarium woonkwaliteitsbewaking (B.S. 5 oktober 2006), in casu de woning gelegen te _____, kadastraal gekend onder _____ in eigendom toebehorend aan _____, te hebben verhuurd aan _____**

te _____ in de periode van 04.08.2004 tot 20.06.2007

STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A en B **SAMEN** tot een **GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO (= 500,00 EUR)**.

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op **TWEEDUIZEND ZEVENHONDERD VIJFTIG EURO (= 2.750,00 EUR)**.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **EEN MAAND EN VIJFTIEN DAGEN**.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EUR**, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG KOMMA VIJFTIG EUR**, te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

* * *

Vernietigt met toepassing van artikel 44 Strafwetboek de **huurovereenkomst** tussen en met betrekking tot de woning gelegen te

Beveelt ten aanzien van de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig de artikelen 42, 3°, en 43bis van het Strafwetboek van een bedrag van **9.450,00 EUR**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen.

Wijst deze verbeurd verklaarde vermogensvoordelen toe aan de burgerlijke partij

* * *

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **77,26 EUR**.

Legt de beklaagde eveneens een vergoeding op van **NEGENENTWINTIG KOMMA DERTIG EURO** in uitvoering van artikel 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en van art. 77 van het KB van 27 april 2007, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

BURGERRECHTELIJK

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en in
de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de beklagde om te betalen aan deze
burgerlijke partij de som van **9.550,00 EUR** als schadevergoeding,

- te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet op 9.450,00 EUR vanaf de gemiddelde datum 24 september 2005 tot heden en vanaf heden de gerechtelijke interest, op hoofdsom en vergoedende interest;
- te verminderen met het bedrag dat als equivalent van een verbeurd te verklaren vermogensvoordeel werd toegewezen, nl. 9.450,00 EUR.

Veroordeelt de beklagde tot de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 1.100,00 EUR.

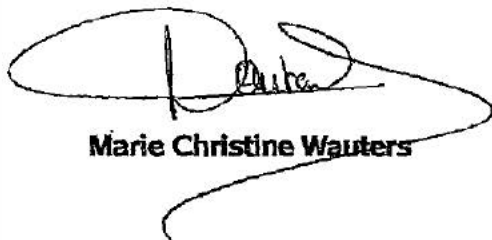
Wijst het meer en/of anders gevorderde af als niet gegrond.

* * * * *

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van
VIERENTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND EN ACHT

Aanwezig :

- De heer **Bart De Temmerman**, alleenrechtsprekend rechter
- Mevrouw **Caroline Blomme**, substituut-procureur des Konings
- Mevrouw **Marie Christine Wauters**, griffier.

Marie Christine Wauters

Bart De Temmerman